உ

சிவமயம்.

அதிவீரராமபாண்டியராஜன்

அருளிச்செய்த

திருக்கருவை

வெண்பாவந்தாதி.

மூலபாடம்.

இஃது

சென்னை - சூளை

நிரஞ்சனவிலாச அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1902.

இதன்விலை அணா க.

உ
கணபதி துணை.

திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி.

நண்பான தென்கருவை நாதனார் தன்பேரில்
வெண்பாவந் தாதி விளம்பவே - பண்பாக
மைம்மலையு மெய்ம்மலையு மாற்று புகழ்படைத்த
கைம்மலையு மாமுகத்தோன் காப்பு.

நூல்.

சீரணிந்த தென்கருவைச் செல்வனே யொப்பனையாள்
வாரணிந்த கொங்கை மணந்தோனே - காரணிந்த
கண்டனே நின்பொற் கழலல்லாற் காதலித்த
தொண்டனேற் குண்டோ துணை. (௧)

துணைவியொடு மால்விடைமேற் றோன்றிவினை நீக்கி
யிணைமலர்த்தா ளென்சிரத்தி லேற்றிப் - பணிவிடைக்கு
வேண்டாத வென்னை வலியவிலை கொண்டெடுத்
தாண்டான் கருவை யரன். (௨)

அரவணிந்த தென்கருவை யாளுடையான் வேதம்
பரவுங் களவிற் பரமன் - திருவடியை
நேர்ந்தார்க் கணித்தாகு நேரா துளமயக்கஞ்
சேர்ந்தார்க்கு முத்தியது சேண். (௩)

சேணிற் கொடிநுடங்குந் தென்கருவை யம்மானே
கோணைப் பிறையணியுங் கோமானே - பேணித்
தொடுக்குங் கவிதைத் தொழும்பனுக்கு வந்த
விடுக்கண் களையாத தென். (௪)

என்னெஞ்சில் வைத்தற் கினியதவம் யாதுசெய்தேன்
பொன்னஞ் சிலையாற் புரமெரித்த - முன்னவனே
யன்னம் பயில்கருவை யானே யரவுதொழப்
பொன்னம் பலத்தாடும் பூ. (௫)

பூமருவு வேதன் புயல்வண்ணன் கண்டறியாத்
தாமமணி முடியுந் தாளிணையும் - யாமறிய
வாழுங் கருவை வளநகரில் வந்துநின்றான்
றாழுஞ் சடைக்களவீ சன். (௬)

ஈசனே யென்று மிமயமயி லொப்பனையா
ணேசனே யென்று நினைந்துருகிப் - பேசினே
னல்வினையைக் கண்டே னவையற்றேன் வாழ்வுற்றேன்
வல்வினையைக் கண்டிலேன் மற்று. (௭)

மற்றுமொரு தெய்வத்தை வாழ்த்தேன் முழுக்காதல்
பற்றி யுளத்துவைத்துப் பாவியேன் - சிற்றடியே
னும்பருமா னும்போற் றொருவன் கருவைநகர்
நம்பெருமா னல்லாது நான். (௮)

நானிலத்தோர் முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தாற்
கான நறும்பூங் களவீச - வீனமுறைத்
தென்னைச் சிரிப்பாரொன் றெண்ணாதே யெம்பெருமா
னுன்னைச் சிரிப்பாரு முண்டு. (௯)

உண்டுபல குற்ற முனையடைந்தே னாதலினாற்
கண்டு பொறுத்தல் கடன்கண்டாய் - பண்டுதிரஞ்
சிந்த வடித்தவனைச் சீறாது பாசுபதந்
தந்தமுக லிங்கநா தா. (௧௦)

நாதா தமிழ்க்கருவை நம்பா வெனக்கினிய
தாதா வெனவுன் சரணடைந்துங் - காதுசின

வெவ்விடையின் வீதி விடங்கனே நாடோறு
மிவ்விடரின் வாடுவதென் யான். (௧௧)

யாவ னமர ரிடர்தீர நஞ்சுண்டான்
யாவன் கருவை யினிதுறைந்தான் - யாவன்
றவநேர்மை கண்டு தனக்கடிமை கொள்வா
னவனே யெனையாண் டவன். (௧௨)

ஆண்டவனே தென்கருவை யாதியே யாடரவம்
பூண்டவனே யென்றுதினம் போற்றிடவு - நீண்டதுயர்
போகா திருக்குமோ பொங்கிருளு நிற்குமோ
மாகா தவன்றேர் வரின். (௧௩)

வரந்தருமிப் பார்புரக்கும் வாழ்வுதரும் விண்ணோர்
தரந்தரும்பே ரின்பந் தருமால் - பரந்து
துளவீசன் றேடுந் துணைத்தாட் கருவைக்
களவீச னென்றுரைத்தக் கால். (௧௪)

காலத்தாற் கால படராற் கருமறலி
சூலத்தா லாவி தொலைவதேனோ - ஞாலத்துட்
டேன்பற்றும் பூங்களவிற் செல்வன் றிருவடியைத்
தான்பற்றும் பற்றுடையான் றான். (௧௫)

தானேவந் தென்னைத் தடுத்தடிமை கொண்டானை
யானே பிறக்கு மெழுபிறப்பும் - வானிற்
சிறந்திருக்குந் தென்கருவைச் செல்வனையெண் ணாமன்
மறந்திருக்கு மோவென் மனம். (௧௬)

மனமொழிந்து காம மயக்கொழிந்து மாறுஞ்
சினமொழிந்து வாதனையுந் தேய்ந்தா - லினிய
குருக்களாய் வந்தடிமை கொண்டுவீ டெய்க்குந்
திருக்களா வாழுஞ் சிவம். (௧௭)

சிவகருமஞ் செய்யார் திருநீறு சாத்தார்
தவநிலையாஞ் சைவநெறி சாரா - ரவனிதனிற்
கான்பரந்த பச்சைக் களாநிழலைக் கைதொழா
ரேன்பிறந்தார் மானிடரா யின்று. (கஅ)

இன்று வருந்துயரந் தீர்ந்தோ மினிச்சிலநாள்
சென்று வருந்துயரந் தீர்ப்பாரா - ரொன்று
வருந்தாதே நெஞ்சே மலர்க்களவி னீழ
லிருந்தா னொழிப்பா னிடர். (க௯)

இடர்க்கடலுக் கோட மிதயவிருட் கிரவி
யுட்பகையை வேரறுக்கு மொள்வா - ளிடப்புறத்தைச்
சூல்வண்ண மேகச் சுரிகுழலுக் கீந்தருளும்
பால்வண்ண நாதன் பதம். (உ௦)

பதமறிந்து வாய்பார்த்துப் பற்றாத புல்ல
ரிதமறிந்தாங் கின்சொ லியம்பி - மதிகலங்கி
நன்னாள் கழித்துவிட்டே னாதமுக லிங்கவுனை
யெந்நா ணினைப்பே னினி. (உக)

இனிய வமுதை யிருங்களா வின்கட்
கனியைவளர் முக்கட் கரும்பைப் - பனியிமயக்
கொம்பினொடுங் கண்டேன் கொடும்பாவ மோகவிடாய்
வெம்புதுயர் கண்டிலேன் மேல். (உஉ)

மேலாம் பதத்தில் விடுவையோ வன்றியெனை
யேலா நரகத் திடுவையோ - சீலமிலா
வன்சித்த ருள்ள மருவாக் களவீச
வுன்சித்த மேதோ வுரை. (உ௩)

உரைகடந்த வேதத் துயர்வெற்பை யுள்ளங்
கரைகடந்த ஞானக் கடலை - விரிபூ

மருக்கோல வண்டுநுகர் வண்களா நீழற்
றிருக்கோயி லிற்கண்டேன் சென்று. (உ௪)

சென்றது காலஞ் சிதைந்த திளமைமல
நின்றதுசா வென்று நினைந்துருகி - மன்றி
னடிக்கின்ற பால்வண்ணர் நாமமெண்ணு மாந்தர்
படிக்கின்ற நூலெல்லாம் பாழ். (உ௫)

பாழிற் சமயப் படுகுழியில் வீழாம
லூழி லெனைக்காத் துதவினுய் - காழி
வருமதலைச் சொற்கா மலர்ந்தமுக லிங்கா
பெருமதலையாய பேறு. (உ௬)

பேறுபெற்றேன் வாழ்ந்தேன் பிறருக் கினியஞ்சே
றுறுபெற்ற வேணியனுக் காட்பட்டே - னூறுவட்டஞ்
சிந்தித்தே னெஞ்சிற் றிருக்களவைக் கைகூப்பி
வந்தித்தேன் றீர்ந்தேன் மயல். (உ௭)

மயக்கமொழி நெஞ்சே மதிமுகமு மூன்று
கயக்கமல மன்னதிருக் கண்ணும் - வியக்குநடை
யன்ன வயற்கருவை யாரியன் முடொழுதாற்
பின்னைநமக் குண்டோ பிறப்பு. (உ௮)

பிறந்த பிறப்பிற் பெரும்பயனை யோரா
ரிறந்தவுட லெண்ணிறந்த தென்ப - தறிந்திருந்துங்
கானடரும் பச்சைக் களவீச வென்றுமன்
மானிடரா யேன்பிறந்தார் வந்து. (உ௯)

வந்து மனமறுக்க மாற்றுமல் வல்வினையேன்
வெந்துயரம் பார்த்திருக்க வேண்டினைகொல் - கொந்துமல
ரம்பினன் மேனி யழித்தமுக லிங்கவுனை
நம்பினர்க் கீதோ நலன். (௩0)

நலனழிந்து மூப்படைந்து நாணழிந்து நோயாற்
புலனழிந்து கண்புதையும் போதி - லுலக
விறைவியொடும் பால்வண்ணா வென்றென் றுனையே
மறுகியழைப் பேனோடி வா. (௩௧)

ஓடுஞ் சகட்டி னுருளைபோல் வட்டமிட்டுக்
கூடும் பதத்திலெனைக் கூட்டாம - லடியருள்
பூமலர்க்காச் சூழ்கருவைப் புண்ணியனே பூந்துளவன்
றாமரைக்கண் வைத்த சரண். (௩௨)

சரண கமலந் தலைமேல்வைத் தாண்டு
மரண பவமிரண்டு மாற்றிக் - கருணைசெய்து
பேறான தென்கருவைப் பெம்மா னளித்தானே
மாறா விதயமன மால். (௩௩)

மானுண்டு நெஞ்சே வருந்துவதென் பால்வண்ணன்
காலுண் டலர்சொரியக் கையுண்டு - நூலுண்டு
வாழ்த்திடநா வுண்டு வரதன் களாவுண்டு
தாழ்த்திடவு முண்டே தலை. (௩௪)

தலையாய தென்கருவைத் தாணுவே மேருச்
சிலையாற் புரமெரித்த தேவே - யுலகி
லடியவராந் தேவ ரமுதுண்ண நீதான்
கொடியவிட முண்டதென்ன கூறு. (௩௫)

கூறு படுமதியக் கோடீரம் விண்ணுடைக்க
நாறுமலர்த் தாளுரக நாடுடைக்கப் - பேறுபெற்ற
மாயவனார் போற்ற வளருந் தமிழ்க்கருவை
நாயகனா ராடு நடம். (௩௬)

நடம்புரிதாள் போற்றிநின்ற நன்முனிய தென்றோ
விடங்கொ டமிழ்க்கருவை யீசா - வடுங்கூற்றை

வேலினாற் போர்மழுவால் வெல்லாமற் செங்கமலக்
காலினால் வென்ற கருத்து. (௩௭)

கருத்தழிந்து கன்மக் கலைமறந்து கண்டார்
விருத்தனிவ னென்று வெறுத்துச் - சிரிக்கமுது
காடுகுடி யேற்றாமற் காத்துமுக லிங்காவுன்
னாடுகுடி யேற்றுவதே நன்று. (௩௮)

நன்கவினா னாகவிய னாவளித்து நாடோறுந்
தன்கழலே பாடுந் தரமளித்தா - னன்கவைத்த
சூலத்தான் றென்பொதியத் தொல்லோன் றொழுதமணக்
கோலத்தான் றென்கருவைக் கோ. (௩௯

கோவா யமரர் குழாம்போற்ற வாழ்ந்தாலுந்
தீவாய் நரகிடைப்போய்ச் சேர்ந்தாலும் - பாவையிடத்
தாண்டகையே தென்கருவை யையா வடியேற்கு
வேண்டுவதுன் பேரே மிக. (௪௦)

மிகத்தேடுஞ் செம்பொன்னும் வேட்டமனை யாளு
மகப்பேறு மங்குதவ வாரா - பகைத்துறக்கிக்
கையாற் கதையேந்திக் காலன் வரிற்கருவை
யையாவென் றோதா தவர்க்கு. (௪௧)

அவல விடக்கை யழியுமலக் கூட்டைக்
கவலை நிறைத்த கடத்தைப் - புவனிதொறும்
வாளாச் சுமக்கும் வருத்தமொழி பால்வண்ணா
தாளா வயித்தியநா தா. (௪௨)

நாதனென வந்துன்னை நானடைந்தே னீயுமெனை
யாதரித்தெ னுள்ளுருக்கி யாட்கொண்டாய் - போதித்
திடைபோகத் தள்ளா தியற்கருவை நாதா
கடைபோகக் காத்தல் கடன். (௪௩)

கடலுலக மண்டாண்டங் காயழலி னீற்றி
யடலையுடன் முற்று மணிந்து - சுடலைதனிற்
ருழ்சடிலத் தென்கருவைத் தாணு தமியனு
யேழிசையாழ் வாசித் திடும். (சச)

வாசித்தே னில்லை வரதன் சிவாகமத்தைப்
பூசித்தே னில்லையவன் பொன்னடியை - பேசித்தே
யொப்பனையாள் கேள்வனென வோதித் துதிக்கிலே
னெப்படியா னீடேறு வேன். (சரு)

ஏறுவது கொல்லே றெரிசுடலை யாடரங்கு
கூறைபுலித் தோன்மணிப்பூண் கோளரா - நாறு
கிரந்தையணி கருவைக் காபாலிக் கென்பால்
வரந்தரவே றுண்டோ வகை. (சசு)

வகிர்மதியக் கண்ணியான் வானுதல்பா கத்தான்
புகர்முகக்கைம் மாவுரியைப் போர்த்தான் - முகரித்துத்
தென்னு தெனவென்று வண்டினாக்குந் தென்கருவை
யென்னுதன் வானோர்க் கிறை. (சஎ)

இறைப்பொழுது நீங்கா திருக்கண்ணு நெஞ்சுங்
கறைக்களமுஞ் செஞ்சடிலக் காடும் - பிறைக்கொழுந்தும்
புண்டரிக வாண்முகமும் பூங்களவி னீழலோ
னெண்டளரப் புன்மூர லும். (சஅ)

மூரலாற் முளான் முளரித் திருக்கண்ணுற்
காருலாஞ் சோலைக் கருவேசர் - நேரலரூர்
சுட்டார்வெங் கூற்றை யுதைத்தார்தொல் வேளையெய்ய
வொட்டா தெரித்தா ருடல். (சகூ)

உடலி லுயிரா யுயிர்க்குயிரா ளுனைக்
கடலுலகெல் லாந்தேடிக் காணேன் - கொடியதொரு

புன்கருவை மாற்றிப் புரந்தவனைப் புண்ணியனை
நன்கருவை யிற்கண்டே னான். (௫0)

நானே யறிந்தவனை நாடற் கெளிதாமோ
கானேர் பசிய களாவனத்தான் - னானேயென்
னுள்ளச் சிலையை யுலைவாய் மெழுகெனவே
மெள்ளக் கரைக்கா விடின். (௫௧)

விட்டேன் பரசமய மேவாது வேர்களைந்து
சுட்டேன் பொய்க்காமத் தொடர்பெல்லாம் - பட்டநுதற்
கைம்மா வுரித்த களவீச னைக்கருவைப்
பெம்மானை யான்பணிந்த பின். (௫௨)

பின்னை தழுவுங் கணையேன் பெரும்பாந்தண்
மன்னு நெடுநாண் மலைவில்லே - னென்னே
பகைத்தவர்த முப்புரமோ பால்வண்ணா நீயே
நகைத்தெரிக்கப் போமே நமக்கு. (௫௩)

நமரங்கா டென்கருவை நாதவடு வெஞ்சூர்க்
குமரனுக்கா ளாய்ப்பணிந்த கோமான் - றமரக்
கருங்கடனஞ் சுண்ட களவீச னென்றான்
மருங்கடரு மோதுயரும் வந்து. (௫௪)

வந்தடர மாட்டாய் பிரிவை மனக்கொண்டு
நைந்து துயருழக்கு நல்குரவே - யைந்துதலை
நாக்கவைத்த பாம்பணியு நாதன்பால் வண்ணனமை
நீக்கவைத்தா லென்செய்வாய் நீ. (௫௫)

நீயேவந் துற்ற நெடுந்துயரந் தீர்த்திலையே
னாயேனை யார்புரந்து நாட்டுவார் - போயிருவ
ராங்களவா வண்ண மழலுருவாய் நீண்டுவளர்
பூங்களவி னாதா புகல். (௫௬)

புகழ்ந்திடுவேன் யானோ புவியேழு மாய
னகழ்ந்திடவுங் காணா வடிக - ளுகந்தோறுந்
தோற்றுமுக நான்காற் சுருதிக் கவிவிரிஞ்சன்
சாற்றுமுக லிங்கநா தா. (௫௭)

முகலிங்க நாதா முழுதுங்காத் தோம்பும்
புகலிங் கடியனுக்குன் போலச் - சகதலத்திற்
காருண்ட சோலைக் கருவேச நீயன்றி
யாருண்டு சொல்வா யறிந்து. (௫௮)

அறியேன்மற் றொன்று மரும்பொருளே யென்றுங்
குறியே னெழுத்தைந்துங் கூறேன் - வறிதே
பிறந்தலுத்தேன் றென்கருவைப் பெம்மானே மீள
விறந்தலுத்தே னென்செய்தே னியான். (௫௯)

என்செயலுன் றாளி லினியமலர் சாத்துவதே
யுன்செயலென் றுன்ப மொழிப்பதே - மின்புரையும்
வேணியாய் தென்கருவை வேந்தே யனலேந்தும்
பாணியாய் வேதாதி பா. (௬௦)

பாகம் பழுத்த பவளக் குணக்குன்றே
மோகங் கடந்த முதல்வனே - யாகமனு
லாய்கருவை யானே யமலா வடியேனைத்
தாய்கருவை யானே சரண். (௬௧)

சரணம் விதியின் றலையழிவாக் கந்தீர்
பரம கதியருட்கண் பார்க்கிற் - றிருவடியார்
வன்பிறவித் துன்பமெல்லா மாற்றுமுக லிங்காவென்
புன்பிறவித் துன்பமெல்லாம் போம். (௬௨)

போத மறியேன் புகன்றகவி விண்ணப்ப
மேதுந் திருச்செவியி லேறுமோ - சீதநிலாத்

திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை
தங்கவணி யுங்கருவே சா. (௬௩)

சாதன் முடுகிற் றனைமறந்து நாவிறங்கு
மாதுயரிற் சற்றும் வழுத்தறியே - னாதலினா
லப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்துகின்றே
னொப்பனையாள் பாகாவுனை. (௬௪)

உனைத்துதித்த நாவா லுறுதியென்றோர் தெய்வந்
தனைத்துதியேன் சென்னியுறத் தாழேன் - நினைத்துணையுஞ்
சிந்தியேன் வாழ்த்தேன் றிருக்களவி னாயகனே
வந்தியேன் பற்றேன் மனம். (௬௫)

பற்று தழற்சுடலை மன்றிற் பதமெடுத்துச்
சுற்று பவுரிகொளுந் தூயோனே - கொற்றவனே
மட்டொழுகும் பூங்களா வள்ளலே யென்றுரைக்கின்
விட்டொழிந்து போமே வினை. (௬௬)

வினைவிலங்கை வெட்டுழருள் வீட்டின்பங் காட்டு
நினையுநினை வெல்லா நிரப்புங் - கனவிதழிப்
பூமாலை யெண்டோட் புனிதன் களாவனத்துக்
காமாரி பொன்னனங் கழல். (௬௭)

கழலாப் பிறவிக் கடற்சுழியிற் பட்டுச்
சுழலா வறிவு தொலைந்தே - னிழல்சுளித்துக்
குன்றதிர்க்கு மாவுரிவைக் கோமானே பால்வண்ண
வென்றழைப்பேன் வேறறியே னே. (௬௮)

ஏத மகற்றி யிருமை பெருமையெனும்
வாத மகற்றியெனை வாழ்வித்தான் - காதுபுலித்
தோலுடையான் பைங்களவின் றாறுடையான் கூற்றுதைத்த
காலுடையான் பஞ்சாக் கரன். (௬௯)

கரங்கொண் டலர்தூவார் கண்கொண்டு பாரார்
சிரங்கொண் டடியிறைஞ்சல் செய்யா - ருரங்கொண்ட
வேற்றில்வருந் தென்கருவை யீசனுக்காட் செய்யாமற்
கூற்றுவற்காட் செய்வார் குணம். (எ0)

குணக்குன்றே தென்கருவைக் கோவே நறும்பூ
மணக்குங் களாவனத்து வாழ்வே - கணப்பொழுது
மன்னை மறந்த வருங்குழவி யுய்ந்தாலு
முன்னைமறந் துய்யா துயிர். (எக)

உயிரிறந்த பொய்க்கூட்டை யுற்றா ரெடுத்து
வயிரவிற கிற்றீ மடுத்துப் - பெயரழியச்
சுட்டுநீ றாக்குமுன்னஞ் சொல்லீர் குருவைமன்றி
னட்டமிடுங் காலி னலம். (எஉ)

நலனழிந்து நல்வினைபோய் நாணழிந்து நல்ல
குலனழிந்து நல்குரவு கூர்ந்து - பலரிகழ
நிற்ப ரனைத்துயிராய் நின்றானைத் தென்கருவைத்
தற்பரனைத் தான்றுதியா தார். (எங)

தாரமனை மட்டுந் தனையறிந்தோ ரூர்மட்டுஞ்
சேருமுற வவ்வூர்த் தெருமட்டுஞ் - சார்வதன்றி
நங்கருவை யானென்ற நல்வினைபோற் செல்கதியி
னெங்குமுத வாரோ யிவர். (எச)

இவருறவ ரென்ப ரிவர்பகைஞ ரென்ப
ரவரவராற் செய்வதொன்றங் காமோ - வெவரோனுந்
தேனெழுகும் பூங்களவார் செய்விப்ப தன்றியிந்த
மானிடரா லுண்டோ வசம். (எரு)

வசமறுகித் துன்பம் வருத்தமெலிந் தாலு
மனையுறுநோய் கொண்டாலு மையா - விசையளிசேர்

தாமமரு வேணித் தமிழ்க்கருவை நாதாவு
னாமமற வாதடியே னா. (௭௬)

நாவுக் கழகுனது நாம நயந்துரைக்கும்
பாவுக் கழகுனையே பாடுவது - தாவில்
கலைக்கழகு ஞானங் கருவையா னேயென்
றலைக்கழகு நின்கமலத் தாள். (௭௭)

தாளா லெனது தலையெழுத்தை யுஞ்சிதைத்து
மீளா வடிமை விலையெழுதி - யாளா
யுளவருத்தந் தீர வுவந்தெனைவந் தாண்டான்
களவனத்தி லொப்பனைபா கன். (௭௮)

கன்னற் சிலைவளையக் கால்வளைய நேர்வுருவ
வன்னமனை யார்கலவிக் காளாகி - முன்னித்
திரிந்ததெல்லாம் போதுமப்பா தென்கருவை வேந்தே
பரிந்தடிமை கொள்வாயிப் பால். (௭௯)

பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை யீந்தருளு
நீல மணிமிடற்ற னீயன்றோ - சோலைதொறுந்
தேனிரங்குந் தென்கருவைச் செல்வா கொடுந்துயரால்
யானிரங்க நீயிரங்கா யென். (௮௦)

இரங்கா யெனினு மிரங்கினும்யான் வேண்டும்
பரங்காண் கருவைப் பரனே - நிரந்தரமு
மிற்கணவ னீத்தாலு நீங்கா திருக்குமொரு
பொற்புடைய கற்புடையாள் போல். (௮௧)

கற்பங் கடந்து கடவுளராய் வாழ்வரோ
பொற்பங் கயன்முதலாம் புத்தேளி - ரற்புதமே
தெவ்வடக்கு சூலத்தார் தென்கருவை நாதனார்
வெவ்விடத்தை யுண்ணா விடின். (௮௨)

விடக்குடலிற் புக்கு விரித்தவிருண் மாயைத்
துடக்கறுத்த ஞானச் சுடரா - நடத்திற்
றலைமைபெற்ற தென்கருவைத் தாணுவைக்கண் டுள்ள
நிலைமைபெற்றே னீடேறி னேன். (௮௩)

ஏறுபட்டுக் கல்லா விருஞ்சிலையா லெற்றுண்டு
மாறுகட்ட மாற்று லடியுண்டு - மூறுபட்ட
வாதையா லோகருவை வாணனே பொன்மேனி
பாதியாய்த் தேய்ந்தாய் பகர். (௮௪)

பகர வருமெழுத்திற் பால்வண்ணா நின்னை
யகரமுத லைம்பத்தொன் றாக்கிப் - புகலாதே
யஞ்செழுத்தா னென்பதென் னாதி மறைமுதனா
னெஞ்சழுத்தி வாழு நிலம். (௮௫)

நிலத்திற் பிறந்துடனே நீர்தோய் பசுமட்
கலத்திற் சிதையுமிந்தக் காய - நலத்திற்
கடியேறு பூங்களவிற் கண்ணுதலே மீள
வடியேன் சுமவா தருள். (௮௬)

அருளுதவுந் துன்ப மகற்றியறி வாக்குந்
தெருளுதவும் வீட்டின்பஞ் சேர்க்கு - மருவார்
புனக்களவைக் கோயில்கொண்ட புண்ணியனென் றோத
மனக்களவைத் தீர்க்கு மருந்து. (௮௭)

மருந்தா லொழியா மனத்துன்ப நோயா
லிருந்தா லுனையெவ்வா றேத்தித் - திருந்துபுகழ்ச்
சொன்மாலை சாத்துவேன் சொற்கருவை யாய்கடுக்கைப்
பொன்மாலை மார்பா புகல். (௮௮)

புகையுந் தழல்கண்ணிற் பொங்குசினத் தாலே
பகைகொண்டு காலபடர் பற்றி - மிகவுந்

தீணவாத் துயர்தருமுன் றண்களா வீசன்
கணநாதனை மனமே காண். (௮௯)

காவென்றுஞ் சங்கென்றுங் கார்முகிலென் றங்கவர்மேற்
பாவென்றும் பாடப் பதந்தெரிந்த - நாவென்றுந்
தன்னைப்பா விக்கத் தமிழ்க்கருவை நாதனு
னென்னைப்பா வித்தாரிப் பால். (௯0)

பருவ மழைத்துளியைப் பார்ப்பது போனுயே
னுருகி யுணங்கி யுடைந்தே - னரிவையுமை
வல்லவனே தென்கருவை வள்ளலே நீயுதவு
நல்லருளைப் பார்த்திருந்து நான். (௯௧)

இருக்குந் திருக்கோயி லேழையே னெஞ்சோ
மருக்கொள் கயிலை வரையோ - திருக்களவோ
சோதிமணி மன்றோ சுடர்விசும்போ பால்வண்ணு
வோது மறையோ வுனக்கு. (௯௨)

உனக்கடிமை நானல்லா தூண்டுபல ரேனு
மெனக்குநீ யல்லாமல் யாரோ - நினைக்கனிவா
னுனழைத்தே னென்றாலு நற்கருவை யானேநீ
தானழைத்தா லன்றோ தரம். (௯௩)

தரம்பிரித்துக் கொள்ளுந் தமிழ்ப்பாடல் கொண்டு
வரம்பிரித்து வாழ்வு வழங்கின் - விரிந்தநிலா
வேணிவைத்த தென்கருவை வெள்ளைவள்ள லேயுனக்கு
நீணிலத்தி லுண்டோ நிகர். (௯௪)

நிகரற்ற தென்கருவை நித்தனெனை யாளுந்
தகரக் குழலி தலைவன் - சகமடுத்த
வெள்வடிவ னெந்தை விளங்கியுறை யுங்கோயிற்
கள்வடியுந் தண்பூங் களா. (௯௫)

களவிட்ட நெஞ்சாற் கருவையாய் நின்சீ
ரளவிட் டுனைத்துதிப்பே னல்லே - னுளவிட்டம்
பெற்றதன்றி நாயேனும் பித்தாய்ப் பிதற்றுபுன்சொல்
குற்றமின்றி நன்றிதெனக் கொள். (கசு)

கொள்பவனு னீயே கொடுக்குமவன் கொள்பொருட்டால்
விள்வதென் கைம்மாறு வேண்டுமோ - வுள்ளதென்கோ
றேனிறைகொன் றைச்சடிலச் செல்வக் களவீச
பானிறமெய் கொண்டாயிப் பார். (கஎ)

பார்முதலால் வானப் பரப்பா யனைத்தினுக்குங்
கார்முதலா யுண்டியருள் காப்பாகிச் - சீர்முதலா
யார்க்குந் துணையாங் களவீச நின்னையன்றிப்
பார்க்கினுண்டோ வின்பம் பகர். (கஅ)

கங்கந் தொடருங் கழுமுட் படையுடைய
மங்கையுமை யொப்பனையாள் வாரணிந்த - கொங்கை
தழுவுந் திருமார்புந் தானுணரா நாயேன்
முழுவெந் துயரமும்போ மோ. (கக)

மோன விரத முனிவர் விழித்துறங்கு
ஞான துரியமுத னண்ணுவோர் - மானதத்தி
னுள்ளுவதுந் தன்னைமறந் தொன்றுவதும் பால்வண்ணு
தெள்ளுவது நின்மலர்த்தாட் சீர். (க00)

திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி

முற்றிற்று.